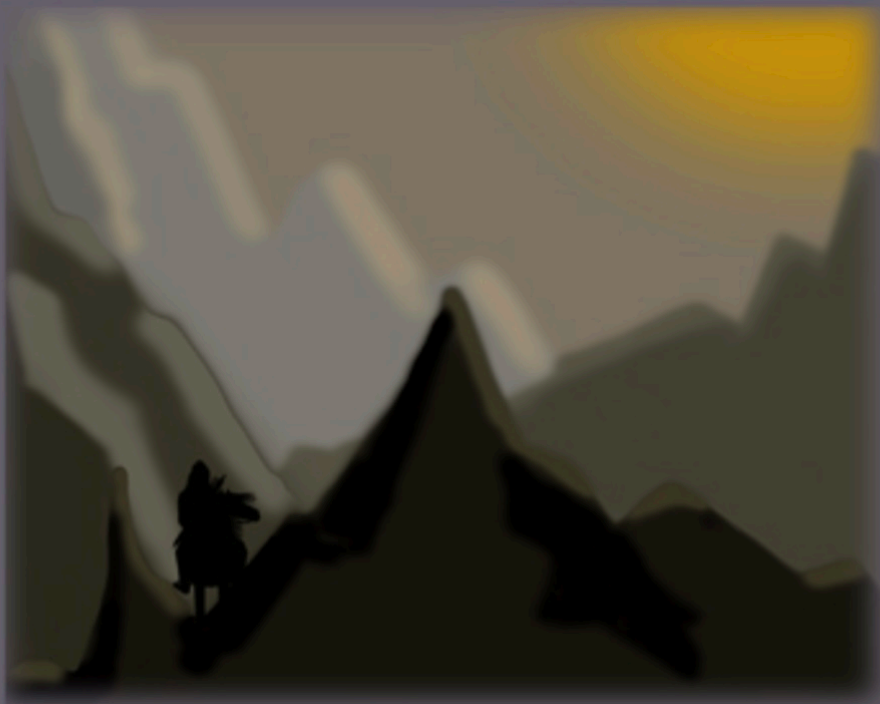

TIM HUPKES

AFSCHEID

VER VAN HUIS: 1

Ver van Huis, boek 1: Afscheid - Tim Hupkes

Hoofdstuk 1

Ze gaan hem vermoorden.

Urenlang was dat Zora's enige gedachte. Hitsen kwam haar halen. Ze had moeite om te bewegen na het lange stilzitten in de kou. Het drong niet tot haar door. Ze kon alleen denken aan Dalerh, die opgepakt was en terechtgesteld zou worden.

Ze herinnerde zich de dag dat ze hem ophaalde alsof het nog geen maand geleden was. 's Ochtends zat Sterra op de kleine slaapzaal te zuchten en steunen dat ze het zo zwaar had, al zoveel kinderen onder haar hoede en nu moest ze morgen een jongen ophalen, nog een en zo jong nog, wat moest ze daarmee..? Sterra zeurde vaak en veel en plotseling kreeg Zora bijna medelijden met dit onbekende kind, dat haar slaapzaalgenoot moest ophalen. Voor ze wist wat ze deed, snauwde ze:

'Laat maar. Ik haal hem wel op. Laat mij zijn mentor maar zijn!'

Ze zag de opluchting in Sterra's ogen en mompelde bozig.

'Kijk maar niet zo dankbaar. Ik doe het niet voor jou.'

Ze had eigenlijk meteen spijt van haar uitbarsting. Ook zij had al genoeg jongeren onder haar hoede. Vroeger was het normaal dat je op je achttiende rustig aan begon met het mentorschap. Dat bestond uit het begeleiden van één jongere. Je stond dan zelf nog onder de hoede van een Oudere die je wegwijs maakte, vooral in het Mentorschap zelf. Maar Sterra, Hitsen, Kranæ en zij waren zestien en hadden elk drie jongeren die ze al min of meer begeleidden. En vanaf morgen... Zora zuchtte diep. Vier.

'Hoe oud is hij eigenlijk..?', kon ze het toch niet laten te vragen.

'Hij is zeven!' Sterra klonk opgewekt. Ze hield een jurk omhoog en keek er verliefd naar. Zora beheerste de neiging de groene stof uit haar handen te rukken en te verscheuren. Had iemand het haar gevraagd, had ze niet kunnen zeggen waarom. Was het omdat ze zich beetgenomen voelde, dat de jongen zo jong was? Dat ze zich in de maling genomen voelde, dat Sterra haar zo makkelijk had weten te manipuleren? Haar onverschilligheid, nu Zora haar probleem nu droeg? Ze stond op en verliet de slaapzaal voordat ze een reden kon verzinnen, die haar legitiem

genoeg leek om zich op de kleding van haar kamergenoot af te reageren. Sterra's stem achtervolgde haar:

'Hij heet Dalerh!'

Zora knarsetandde, rende door de gang en donderde de trap af. Ze voelde zich balorig. Ineens voelde ze een verbond met de jongen die ze op zou halen. Een onbekende jongen, die in de Buitenwereld opgegroeid was en die vanaf morgen opgeleid zou worden om Strijder te worden in Tseq Par, het Magische dorp in de bergen waar zij was opgegroeid.

De volgende dag zadelde ze Kreir en Drakan. Drakan leek haar onderweg wat nukkig en ze begon zich zorgen te maken of de jongen het dier wel in bedwang zou kunnen houden. De vijftien mijl heen en terug zouden vervelend kunnen worden als ze Drakan achterna moest galopperen of, erger, constant moest aansporen. Pas na een mijl of twee liet hij zich min of meer zonder verzet meevoeren. Kreir, als altijd, stoorde zich nergens aan. Ze sleepte het onwillige paardje af en toe gewetenloos voort tot het zelf weer liep. Eens temeer drong het tot Zora door, hoe belangrijk het was om een paard te hebben dat volledig op je afgestemd was. In Tseq Par had iedere strijder een eigen paard. Alleen zo kon je altijd bouwen op je rijdier. Zora reed de vlakte op toen de zon van achter de bergen opkwam en de vlakte in een rozige gloed zette. Ze had het licht in haar rug en zag haar nieuwe pupil. Hij stond in zijn eentje te wachten bij de Rotsboom, zoals afgesproken. Op een honderd voet afstand hield ze halt en steeg af. De jongen hief een hand en schermde daarmee de zon af. Even stond hij zo bewegingloos, toen kwam hij op haar af. Kordaat, dacht Zora. Hij droeg een gebleekte linnen tas over zijn schouder.

De schaduw van de bergen achter haar hielden Zora nog in diepe schaduw. De jongen stapte stevig door over de vlakte, waar ondanks het vroege uur de hitte van de nazomer zich liet gelden. De zachte wind was bedrieglijk. Het besef dat ze hem in de gaten hield, leek hem niet te storen. Ze vond zijn houding vrij dapper voor een jongen, die er in zijn eentje op uit gestuurd was en niet kon weten, wat hij aan zou treffen. Toen hij haar genaderd was, stond hij stil. Ze keek naar zijn donkere ogen achter verwaaid, te lang zwart haar. Ze begroette ze hem op de manier van het Verzet en was blij verrast. De snelle handbewegingen naar voorhoofd, hart, kruiselings naar elkaars handen voerde hij vlekkeloos uit. Dit was de onuitgesproken eerste initiëring: door haar groet juist te beantwoorden, sprak Dalerh stilzwijgend uit, deel uit te willen maken van het Verzet. Tijdens de groet keken ze elkaar, volgens voorschrift, strak in de ogen. Hij volbracht de groet niet alleen feilloos maar ook zonder aarzelen. Zora verbaasde zich over zijn gebrek aan twijfel. Pas veel later, toen ze hem door en door kende, kon ze het zien als hij onzeker was, juist door dit doortastende gedrag.

Ze bekeek de jongen nauwkeurig. Hij was tener maar niet te klein voor zijn leeftijd. Zijn leeftijd... Zora schudde haar hoofd. Zo'n jonge leerling had ze nooit gehad. Hij leek ernstig, vrij stil maar op een of andere manier giste er iets in hem. Een overdaad van energie? Ze schudde haar hoofd. Een gekke gedachte over een jongen, die zich rustig bewoog en niets zei. Toch... er smeulde iets. Hij bestudeerde de paardjes en zij bleef hem bekijken. Zora had moeite het haar voor zijn ogen niet opzij te schuiven en nam zich hem voor bij thuiskomst eerst langs de barbier te sturen.

'Je kunt toch wel rijden?', vroeg ze, terwijl ze onderzoekend naar hem bleef kijken. Hij keek vluchtig naar haar gezicht, naar de paardjes, die stil stonden te wachten op een opdracht. Hij knikte kort. Toen Dalerh naar het paardje liep dat ze hem toewees, liep het dier achteruit. Zonder zich te bedenken ging Dalerh met trage, vloeiende bewegingen naast het paardje staan. Toen het zijn hoofd verbaasd naar de jongen toewendde, blies Dalerh zacht in zijn neusgaten. Hij fluisterde iets, zo zacht dat Zora het niet kon verstaan. Ze zag Drakan ontspannen en vrijwel meteen zat Dalerh in één beweging in het zadel. Zora kon niet anders dan glimlachen en steeg ook op. De jongen reed zwijgend naast haar voort. Toen pas realiseerde ze zich, dat ze hem had willen testen door dit narrige paardje te kiezen. De nieuweling was glansrijk geslaagd. Af en toe keek Zora steeds naar Dalerh. De jongen keek strak voor zich uit met een houding alsof hij dagelijks naast een Tseq Par Mentor reed. Ze moest er inwendig om glimlachen. Het kon niet anders dan dat hij geïntimideerd was. Opgehaald worden door een Tseq Par Strijder in opleiding, dat kon hem niet koud laten. Had hij zelf naar Tseq par willen komen? Of had hij zich laten sturen? Wist hij hoe het er in het dorp aan toe ging? Wat hij kon verwachten? Deze jongen gedroeg zich alsof het de gewoonste zaak was om als kind van huis gestuurd te worden om Strijder te worden. En wat kon Tseq Par verwachten? Waarom kwam deze jongen eigenlijk bij hen?

De terugweg leek korter dan de heenweg. Zora had geen omkijken, niet naar de jongen en niet naar zijn rijdier. Ze leken voor elkaar gemaakt. Ze vroeg zich af wie hem had leren rijden, want het leek alsof hij was vergroeid met Drakan, die hij nog maar zo kort kende. Ook Drakan had er zichtbaar plezier in, hij liet zich feilloos leiden. Ze verbaasde zich. Het deed haar genoeg. Terug in het dorp zag ze ineens een heel andere Dalerh. Verlegen, bijna bang stond hij naast Drakan op de aangestampte aarde van het Binnenplein. Op het plein heerste de drukte van een late ochtend. Sommigen liepen met emmers, anderen met wapens, bij de waterput putte twee mannen water. Kinderen in verschillende leeftijden renden door elkaar en joelden.

Langzaam verzamelde zich een groepje aan de rand van het plein dat Dalerh nieuwsgierig bekeek. Dalerh keek met grote ogen om zich heen en drukte zich met zijn rug tegen het

warme lijf van Drakan. Drakan begon langzaam te doezelen en schurkte zich nog eens even tegen Dalerh aan. Zora trok de jongen los van het paardenlijf, sloeg spontaan een arm om zijn schouder en loodste hem naar de stallen, de paarden aan de teugel achter hen aan. Ze kon hem niet goed lezen, maar het leek alsof hij haar enerzijds dankbaar was voor haar zichtbare steun en anderzijds heel graag die arm af had willen schudden. Trots..? Ook dat deed haar genoeg. In de stallen was dat verlegen gedrag verdwenen, ondanks de nieuwsgierige blikken van een paar oudere kinderen. Dalerh zadelde zijn paard af, borstelde het, gaf het voer en water. Het leek alsof hij niet merkte dat hij bekeken werd. Hij stelde haar voor een raadsel, deze jongen. Iets zei haar, dat hij als leerling een last zou zijn. Een last, die ze niet graag zou missen.